

Gij waart een parel onder de kinderen der mensen. Daarom heeft God U gezegend voor eeuwen en eeuwen. (Ps. 44,3)

ZALIG AANDENKEN AAN Monique BULTÉ

geboren te Brussel II op 17 juli 1951, en de eeuwige vreugde binnengegaan te Asse op 21 februari 1970.

Er zijn bloemen die de ganse zomer met hun schoonheid over de wereld spelen, totdat ze moe en rimpelig in 't niet vergaan. Ofwel zijn ze te mooi om nacht en stormweer te trotseren. Dan worden ze geplukt en veilig thuisgebracht.

Er zijn mensen die verbazend lang genieten van hun leven, totdat ze afgemat in de aarde zinken. Ofwel zijn ze getekend om met de gaafheid van hun jeugd voor de Heer te staan. Dan komt Hij, op een avond als vandaag, en wandelt langs de mensen. Zo kwam ook ik Hem tegen. Hij zei «Liefste het is donker en het weer is slecht; kom ik breng je naar huis.» Ik vroeg nog: «Nu al, Heer?» Maar toen ik de glimlach in zijn ogen zag, toen wist ik dat Hij dat Grote was waar ik al die jaren al naar zocht.

Pa en Ma, jullie gaan dat moeilijk verstaan. De mensen zullen zeggen: «Zij hebben hun kind verloren.» En 't zal pijn doen in dat grote huis te wonen met die lege kamer en die lege plaats. Maar weet je 't nog, mama, als ik dat kleine spartelende kindje was, hoe jij toen droomde van die sterke vrouw die jij van mij ging maken? Weet je 't nog wel, papa, toen je mijn schooluitslagen keurde, hoeveel plannen je niet maakte om mij in 't leven te doen lukken? En 't is gelukt! Heel anders dan jullie het hadden verwacht, dat wel. Maar vóór de eerste grote ontgoochelingen zouden komen, heeft Hij me al gerekend onder hen die de erekroon mogen ontvangen. Treur dus niet, want ik ben nu bij Hem om jullie op te wachten.

Peter, meter en heel de familie, het is een harde slag geweest voor jullie allemaal. Laat het hoofd niet hangen, want Hij die mij genodigd heeft weet zeer goed wat Hij met ons doet. Ik blijf aan jullie denken.

En jij, mijn goede vriendin, en allen die ik gekend heb op school, in 't koor, in de sportclub de volksdans of waar ook, onthoud deze laatste woorden: «Het leven is een lied, waarvan de tekst in alle eeuwigheid geschreven is, maar waar wijzelf de melodie op bouwen, treurig of blij, naar onze keuze, en altijd sterker totdat het uitgalmt in de eeuwige vreugdezing van ons allemaal.»

De families BULTÉ
en KETS.

danken U van harte om
uw bliken van deelneming
en meevoelen in hun droefheid.